

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.595 van 26 november 2013
in de zaak A. 205.010/XII-6962**

In zake: de NV VIEUX MONT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Joris Deene en Frederick Bruloot
kantoor houdend te 9052 Gent
Bollebergen 2A/20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de BURGEMEESTER VAN DE GEMEENTE
KLUISBERGEN
2. de GEMEENTE KLUISBERGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carlos De Wolf
kantoor houdend te 9680 Maarkedal
Etikhovestraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 mei 2012, strekt tot de
nietigverklaring van:

- 1° de beslissing van de burgemeester van de gemeente Kluisbergen van 26 maart
2012 tot voorwaardelijke toelating van het evenement van de nv Vieux Mont;
- 2° de beslissing van de burgemeester van de gemeente Kluisbergen van 30 maart
2012 houdende weigering van het evenement van de nv Vieux Mont met
verzegeling van de tentinfrastructuur, zoals bekrachtigd door het college van
Burgemeester en Schepenen op 4 april 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 oktober 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Isabelle Verhelle, die loco advocaten Joris Deene en Frederick Bruloot verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Carlos De Wolf, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 22 december 2011 keurt de gemeenteraad van de gemeente Kluisbergen het tijdelijk politiereglement ‘ter gelegenheid van eenmalige of bijkomende commerciële of publicitaire activiteiten omwille van de doortocht

van de wielervedstrijd Ronde van Vlaanderen voor vrouwen en Ronde van Vlaanderen voor elite op 1 april 2012' goed (hierna: politiereglement van 22 december 2011).

De artikelen 4 tot 6 van dit politiereglement luiden:

“II. Activiteiten in een besloten plaats met openbaar karakter

Artikel 4

Iedere éénmalige of bijkomende commerciële of publicitaire activiteit die plaats heeft omwille van de doortocht van de wielervedstrijd ‘Ronde van Vlaanderen voor Vrouwen’ en ‘Ronde van Vlaanderen voor Elite’, en die doorgaat in een besloten plaats maar die voor iedereen vrij toegankelijk is, hetzij gratis, hetzij tegen betaling van een inkomgeld, hetzij op vertoon van een toegangskaart of een uitnodiging wanneer deze ter beschikking wordt gesteld van eenieder die ze aanvraagt, dient ten laatste op 1 februari 2012 gemeld aan de burgemeester van de gemeente waar de activiteit plaats heeft. De melding dient de gegevens te bevatten opgesomd in artikel 1.

Artikel 5

De burgemeester kan in functie van het aantal aanvragen of meldingen en de juiste locatie van de aangevraagde of gemelde activiteiten één of meerdere coördinatievergaderingen organiseren teneinde tussen de verschillende organisatoren onderling en met de verschillende hulpdiensten de nodige afspraken te maken inzake opvang van de toeschouwers en/of genodigden, de in te richten parkings, het in te huren sanitair, de vrij te houden evacuatiewegen, de te plaatsen veiligheidsvoorzieningen, enz. Van voormelde coördinatievergaderingen worden verslagen opgesteld die worden overgemaakt aan alle deelnemers.

Artikel 6

De burgemeester kan de activiteiten zoals bedoeld in artikel 4 verbieden indien aan de voorafgaandelijk bepaalde afspraken (artikel 5) niet wordt voldaan.”

Dit politiereglement is als volgt gemotiveerd in de aanhef:

“Overwegende dat op zondag 1 april 2012 de wielervedstrijd ‘Ronde van Vlaanderen voor Vrouwen’ en ‘Ronde van Vlaanderen voor Elite’ het grondgebied van onze gemeente doorkruist;
Overwegende dat de doortocht van deze wielervedstrijd traditioneel een enorme volkstoeloop met zich meebrengt, vooral bij de start, aankomst, en langs hellingen en kasseistroken;

Overwegende dat de laatste jaren het aantal commerciële activiteiten die langsheen de reisweg van de wielervedstrijd worden georganiseerd jaar na jaar blijven toenemen;

Overwegende dat dergelijke activiteiten voornamelijk georganiseerd worden op locaties die op zich al veel toeschouwers aantrekken waardoor de te nemen veiligheidsmaatregelen ter hoogte van deze delen van de reisweg moeten verhoogd worden;

Overwegende dat een coördinatie en overleg tussen de verschillende organisatoren van activiteiten op dezelfde locatie aangewezen is;

Overwegende dat het aangewezen is dat de organisatoren van de verschillende activiteiten onderling de nodige afspraken maken inzake opvang van de toeschouwers, parkings, enz... teneinde de overlast voor de bewoners langsheen deze delen van de reisweg tot een minimum te beperken;

Overwegende dat een aantal bijkomende maatregelen zich opdringen om zowel de veiligheid van de toeschouwers te kunnen waarborgen en om het normaal verloop van de wedstrijd te kunnen garanderen:

- voorafgaandelijke kennisgeving van alle commerciële activiteiten langsheen de reisweg;
- voorafgaandelijk overleg tussen de organisatoren van de verschillende activiteiten langsheen de reisweg en de bestuurlijke overheid;
- voorafgaandelijk overleg tussen de verschillende hulp- en veiligheidsdiensten onderling opdat de dringende hulpverlening kan gegarandeerd worden.”

3.2. De verzoekende partij dient op 1 februari 2012 een aanvraag in voor de uitbating van een culinair vipdorp, gelegen op de Oude Kwaremont, langs de Schilderstraat.

Op 22 februari 2012 beslist de burgemeester ongunstig over deze aanvraag. Op 9 maart 2012 bevestigt en handhaaft de burgemeester deze beslissing en wordt het evenement, aangevraagd door de verzoekende partij verboden. De Raad van State beveelt op 15 maart 2012 bij arrest nr. 218.498, de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de voormelde beslissingen en bij arrest nr. 219.946 van 26 juni 2012 worden deze vernietigd.

3.3. Op 20 maart 2012 keurt de gemeenteraad een tijdelijk politiereglement goed ‘houdende richtlijnen ter bescherming tegen brand- en paniekrisico’s in instellingen van tijdelijke aard, en veiligheidsmaatregelen bij het

gebruik van occasionele installaties met vloeibaar gemaakte petroleumgassen, aardgas en/of elektriciteit en bij het gebruik van occasionele installaties voorzien van een fotovoltaïsche zonne-energiesysteem, in aanvulling op de beslissing van de gemeenteraad van 22 december 2011 houdende het goedkeuren van het tijdelijk politiereglement ter gelegenheid van eenmalige of bijkomende commerciële of publicitaire activiteiten omwille van de doortocht van de wielervedstrijd Ronde van Vlaanderen voor vrouwen en Ronde van Vlaanderen voor elite op 1 april 2012' (hierna: aanvullend politiereglement van 20 maart 2012).

De artikelen 1, 2 en 3 van dit reglement luiden:

“Artikel 1:

Goedkeuring van de richtlijnen ter bescherming brand- en paniekrisico's in instellingen van tijdelijke aard

De richtlijnen ter bescherming tegen brand- en paniekrisico's in instellingen van tijdelijke aard, zoals opgenomen in bijlage 1 bij onderhavige verordening, worden goedgekeurd in aanvulling op de bepalingen van de tijdelijke politieverordening van 22 december 2011

Artikel 2:

Goedkeuring van de veiligheidsmaatregelen bij het gebruik van occasionele Installaties met vloeibaar gemaakte petroleumgassen, aardgas en/of electriciteit en bij het gebruik van occasionele installaties voorzien van een fotovoltaïsche zonne-energiesysteem

De veiligheidsmaatregelen bij het gebruik van occasionele installaties met vloeibaar gemaakte petroleumgassen, aardgas en/of elektriciteit en bij het gebruik van occasionele installaties voorzien van een fotovoltaïsche zonne-energiesysteem worden goedgekeurd in aanvulling op de bepalingen van de tijdelijke politieverordening van 22 december 2011.

Artikel 3:

Onverminderd de sancties, voorzien in artikel 9 van de tijdelijke politieverordening van 22 december 2011 kan de burgemeester de activiteiten aangevraagd en/of gemeld in toepassing van de tijdelijke politieverordening van 22 december 2011 verbieden, indien met betrekking tot deze activiteiten geen voorafgaande afspraken kunnen worden gemaakt met de aanvrager of de melder, waarbij is voldaan aan de richtlijnen en/of de veiligheidsmaatregelen, zoals opgenomen in artikel 1 van deze tijdelijke politieverordening en/of de veiligheidsmaatregelen die zijn opgenomen in artikel 2 van deze tijdelijke politieverordening.”

Dit politiereglement maakt het voorwerp uit van een annulatieberoep gekend bij de Raad van State onder het rolnummer A. 204.197/XII-6902, dat bij arrest nr. 225.594 van heden wordt verworpen.

3.4. Op 21 maart 2012 vindt een coördinatievergadering plaats met de verzoekende partij.

3.5. Op 26 maart 2012 beslist de eerste verwerende partij het volgende:

“Artikel 1
[...]

Artikel 2:

Na onderzoek door de gemeentelijke veiligheidscel van de door Vieux Mont nv n.a.v. de coördinatievergadering van 21 maart 2012 overgemaakte acht voorstellen wat betreft de bereikbaarheid van haar evenement voor de hulpdiensten, het aansluitend geformuleerd advies van de veiligheidsdiensten d.d. 26 maart 2012, de overwegingen van het arrest nr. 218.498 van 15 maart 2012 van de Raad van State, en het verslag van d.d. 23 maart 2012 van de coördinatievergadering, doorgegaan op 21 maart 2012, wordt vastgesteld dat de door Vieux Mont nv, met zetel te Oudeberg 3 te 9500 Geraardsbergen, aangevraagde toelating voor het inrichten van een activiteit naar aanleiding van de Ronde van Vlaanderen op 1 april 2012 (O/ref.: K16 Vieux Mont Oude Kwaremont (Schilderstraat)), kan worden toegelaten indien uiterlijk op donderdag 29 maart 2012 om 12.00 uur aan volgende afspraken is voldaan:

I. Bereikbaarheid voor de hulpdiensten

(i) Ontsluiting langs noordzijde van het terrein met aansluiting op ‘Keuzelingsstraat’ via onverharde weidedreef; uitvalsweg versteviging d.m.v. vloerplaten 44 ton over volledige lengte.

Bijkomende voorwaarden:

- De oprit van op de openbare weg en alle perceelovergangen moeten worden genivelleerd en de omheiningen moeten worden weggenomen.
- Er moet wel de toestemming worden verleend voor het gebruik van de percelen door de diverse eigenaren van de percelen.
- De brandweer moet deze weg voor aanvang van het evenement kunnen testen en goedkeuren. De aangelegde weg mag enkel gebruikt worden door hulpdiensten.

Dit gunstig advies geldt voor de aanvraag die werd ingediend d.d. 1 februari 2012, dus voor een gelijkvloerse tent.

Als aanvrager een tent met verdieping(en) wenst te plaatsen, dan gelden hiervoor alle bijkomende voorwaarden zoals opgenomen in de ‘Richtlijnen ter bescherming tegen brand- en paniekrisico's in instellingen van tijdelijke aard’

(ii) Langs noordzijde van het terrein aansluiting op ‘Keuzelingsstraat’ via inrit landbouwbedrijf; uitvalsweg versteviging d.m.v. vloerplaten te voorzien vanaf einde verharde koer landbouwbedrijf

Bijkomende voorwaarden:

- De oprit van op de openbare weg en alle perceelovergangen moeten worden genivelleerd en de omheiningen moeten worden weggenomen.
- Er moet wel de toestemming worden verleend voor het gebruik van de percelen door de diverse eigenaren van de percelen.
- De brandweer moet deze weg voor aanvang van het evenement kunnen testen en goedkeuren. De aangelegde weg mag enkel gebruikt worden door hulpdiensten.

Dit gunstig advies geldt voor de aanvraag die werd ingediend d.d. 1 februari 2012, dus voor een gelijkvloerse tent.

Als aanvrager een tent met verdieping(en) wenst te plaatsen, dan gelden hiervoor alle bijkomende voorwaarden zoals opgenomen in de 'Richtlijnen ter bescherming tegen brand- en paniekrisico's in instellingen van tijdelijke aard'

II. Algemeenheden betreffende het aangevraagde evenement

[...]

Artikel 3:

De vertegenwoordigers van de veiligheidscel zullen op basis van de door Vieux Mont nv in toepassing van artikel 2 overgemaakte documenten, alsmede visuele controle, nagaan of aan de in artikel 2 opgenomen afspraken is voldaan en dit tijdens een vergadering die zal doorgaan op woensdag 28 maart 2012. Van deze vergadering zal een schriftelijk verslag worden opgesteld dat aan Vieux Mont nv zal worden overgemaakt.

Wanneer uit het verslag van de veiligheidscel blijkt dat niet aan alle afspraken is voldaan, zal het evenement, aangevraagd door Vieux Mont, van rechtswege geacht worden verboden te zijn op grond van artikel 6 van het Besluit van 22 december 2011, juncto artikel 3 van het Besluit van 20 maart 2012.

Indien het evenement wordt verboden, dient Vieux Mont nv uiterlijk op donderdag 28 maart 2012 om 8.00 uur een planning voor te leggen omvattende de afbraak en de verwijdering van de reeds op het terrein opgerichte infrastructuur, die in dit geval uiterlijk tegen vrijdag 29 maart 2012 om 12.00 uur verwijderd dient te zijn. Bij gebreke aan een dergelijke afbraakplanning of een tijdige verwijdering zullen, gezien de veiligheidsrisico's, op bevel van de burgemeester alle maatregelen kunnen worden genomen teneinde de reeds opgerichte infrastructuur af te breken of ze te laten afbreken dit op kosten van Vieux Mont nv.

Deze bevoegdheid van de burgemeester steunt op artikel 133, tweede lid, juncto artikel 135 § 2 van de Nieuwe Gemeentewet en is m.n. gesteund op concrete en precieze elementen die wijzen op het bijzonder ernstig risico dat, wanneer, als gevolg van het niet invullen van de in artikel 2 opgenomen afspraken, de reeds door Vieux Mont nv opgerichte infrastructuur zal worden aangewend en geconcipieerd als een protestactie, gericht tegen de organisator van de Ronde van Vlaanderen, Flanders Classics nv, dat een evenement organiseert aan de overzijde.

Gegeven de bijzondere omstandigheden waarbij alle beschikbare mankracht van de veiligheidsdiensten met het oog op het verzekeren van de openbare orde langsheen het parcours van de Ronde van Vlaanderen

moeten worden ingezet, kan de openbare rust in dergelijke omstandigheden niet worden verzekerd met gewone ordehandhavingsmiddelen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.6. Op 30 maart 2012 beslist de eerste verwerende partij het volgende:

“Artikel 1:

In uitvoering van artikel 3, derde lid, van het Besluit van 26 maart 2012 wordt het evenement, aangevraagd door Vieux Mont nv, verboden nu Vieux Mont nv geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de aanmaning om tot een vrijwillige verwijdering van de op het terrein opgerichte tentinfrastructuur over te gaan en deze verwijdering om redenen van tijdsdruk, ook niet meer mogelijk is zonder ernstige veiligheidsrisico's te veroorzaken - op zaterdag 31 maart 2012 wordt het parcours van de Ronde van Vlaanderen opengesteld voor wielertoeristen - wordt aan de veiligheidsdiensten opdracht gegeven om de infrastructuur met onmiddellijke ingang tijdelijk te sluiten middels een verzegeling alsmede afsluiting met herhashekkens en desgevallend, indien noodzakelijk, te bewaken en dit tot maandag 2 april 2012.

De kosten verbonden aan het nemen van voormelde veiligheidsmaatregelen zullen door de gemeente Kluisbergen ten laste worden gelegd van Vieux Mont nv.

Artikel 2:

Onverminderd de maatregelen die zullen worden genomen ten aanzien van de op het terrein aanwezige tentinfrastructuur in toepassing van voormeld artikel 1; zal het terrein op 1 april 2012 voor het publiek toegankelijk zijn, met dien verstande dat geen enkele commerciële inrichting (drankenstand, tapinstallatie, of gelijkaardige installaties..) op het terrein mag geplaatst en/of uitgebaat worden.

Artikel 3:

Bij wege van ambtshalve maatregel, genomen in toepassing van de artikelen 133 en 135 van de Nieuwe Gemeentewet, worden agenten van de openbare macht alsmede de ambtenaren, bedienden en/of werklieden van de gemeente Kluisbergen gemachtigd om onmiddellijk op te treden en de maatregelen te treffen om de uitvoering van onderhavig besluit te verzekeren, alsmede desgevallend de maatregelen te treffen die onontbeerlijk zijn om het gevaar te vermijden dat zou voortvloeien uit de schending van de bepalingen van onderhavig besluit.

Een verslag van de in toepassing van onderhavig artikel getroffen maatregelen zal aan de burgemeester worden overgemaakt.”

Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

“[...]”

Gelet op het besluit van de burgemeester van 26 maart 2012 (hierna het ‘Besluit van 26 maart 2012’), waarmee op basis van het advies van de veiligheidscel dd. 26 maart 2012 en op grond van artikel 6 van het Besluit van 22 december 2011, juncto artikel 3 van het Besluit van 20 maart 2012, aan Vieux Mont nv de toelating werd verleend om haar evenement te organiseren, mits werd voldaan aan de afspraken, opgenomen in artikel 2 van het Besluit van 26 maart 2012;

Overwegende dat, in uitvoering van artikel 3 van het Besluit van 26 maart 2012, de vertegenwoordigers van de veiligheidscel op 28 maart 2012 om 9 00 uur zijn samengekomen teneinde de naleving van de afspraken door de verschillende aanvragers van evenementen te beoordelen, met inbegrip van de afspraken betreffende het evenement van Vieux Mont nv;

Overwegende dat mbt de aanvraag van Vieux Mont nv, het verslag onder randnummer 1 overweegt:

‘1 Bespreking dossier nv Vieux Mont

De veiligheidscel neemt kennis van het feit dat de nv Vieux Mont uitstel gevraagd heeft voor het afleveren van de nodige goedkeuringen van de eigenaars voor het aanleggen van de ontsluitingsweg.

De veiligheidscel neemt verder kennis van het e-mailbericht dd. 27.03.2012 van mevr. Marieke Van Ghysseghem met betrekking tot de opbouw en afbraak van het evenement alsook van de gegevens met betrekking tot de tent.

De veiligheidscel kan akkoord gaan om uitstel te verlenen aan de nv Vieux Mont tot vandaag 28.03 2012 om 12 00u voor het indienen van de gevraagde documenten.

Het betrokken evenement kan doorgaan als de organisator de toelating heeft van de eigenaars van de betrokken gronden, als de ontsluitingsweg in orde is én als de tent een positief keuringsattest heeft gekregen

Als één van deze voorwaarden niet is voldaan, dan zal de burgemeester een nieuw besluit nemen waarin wordt beslist dat het evenement niet kan doorgaan en dat de organisator de tent moet afbreken tegen vrijdag 30 maart 2012 om 12.00u. Indien de tent niet wordt weggehaald door de organisator zal men de tent afsluiten met hekkens en zal de politie verzegelen en eventueel bewaken indien nodig. Kosten hiervoor zullen verrekend worden aan nv Vieux Mont. Het terrein blijft toegankelijk

Dit besluit van de burgemeester dient door een gerechtsdeurwaarder te worden overhandigd aan de nv Vieux Mont’

Overwegende dat de e-mailberichten die op woensdag 28 maart 2012 om 12.22 uur en om 17.08 uur aan de gemeente werden overgemaakt, moet worden afgeleid dat Vieux Mont nv niet in staat is om uitvoering te geven aan de afspraken die zijn opgenomen in het Besluit van 26 maart 2012, en m.n. artikel 2;

[...]

Overwegende dat bijgevolg uitvoering dient te worden gegeven aan artikel 3 van het besluit van 26 maart 2012 en dit aansluitend op het advies van de veiligheidscel.

Overwegende dat onderhavige beslissing bijgevolg uitvoering geeft aan artikel 3 van het Besluit van 26 maart 2012 en steunt op artikel 6 van het Besluit van 22 december 2011, juncto artikel 3 van het besluit van 20 maart 2012, alsmede de bevoegdheid van de burgemeester op grond van artikel 133, tweede lid, juncto artikel 135 §2 van de Nieuwe Gemeentewet;

Overwegende dat onderhavige beslissing eveneens in ondergeschikte orde steunt op artikel 134quater van de Nieuwe Gemeentewet, waarbij de tijdelijke sluiting van een voor het publiek toegankelijke inrichting kan worden bevolen wanneer de activiteit in die inrichting de openbare orde rond die inrichting verstoort;

[...]

Overwegende dat Vieux Mont nv bij gerechtsdeurwaarderexploot op 29 maart 2012 in kennis werd gesteld van het verslag van de vergadering van de gemeentelijke veiligheidscel dd 28 maart 2012 en het daarin geformuleerde advies, met de mogelijkheid om binnen een termijn van vierentwintig uur zijn verweermiddelen te laten gelden;

Gelet op het officieel schrijven dd. 30 maart 2012 van de raadsman van Vieux Mont nv, waarin reacties worden opgenomen mbt. de kennisgeving van 29 maart 2012;

Overwegende dat het officieel schrijven dd 30 maart 2012 onverwijld aan de gemeentelijke veiligheidscel werd voorgelegd;

Gelet op het verslag van de gemeentelijke veiligheidscel en het daarin geformuleerde advies op basis van de door Vieux Mont nv geformuleerde reacties in het officieel schrijven dd 30 maart 2012;

[...].”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

De exceptie

4. De verwerende partijen betwisten in de memorie van antwoord het belang van de verzoekende partij omdat zij volgens hen haar belang rechtstreeks koppelt aan de wettigheid van de “privatiserings”- beslissingen met betrekking tot de voetweg nr. 72 en die het voorwerp uitmaken van het beroep

gekend onder het nummer G/A. 204.889/XII-6946. Ook het eigengereid handelen van de verzoekende partij kan volgens de verwerende partijen bezwaarlijk als een rechtens afdoende belang in aanmerking worden genomen.

In de laatste memorie wijzen zij er nog op dat de verzoekende partij tijdens de Ronde van Vlaanderen toch nog haar klanten een dienstverlening heeft verstrekt op de Oude Kwaremont, met name via de nv Podalco.

Beoordeling

5. De verzoekende partij, die naar zij stelt een catering-vennootschap is en voor ongeveer 40 % van haar inkomsten is aangewezen op het jaarlijkse randevenement bij de Ronde van Vlaanderen, heeft een belang bij het beroep tegen de bestreden beslissingen die de organisatie van haar culinair event op 1 april 2012 onder voorwaarden toelaat (eerste bestreden beslissing) dan wel verbiedt (tweede bestreden beslissing). Voor zover de verwerende partijen er in de laatste memorie nog op wijzen dat de verzoekende partij tijdens de Ronde van Vlaanderen toch nog haar klanten een dienstverlening heeft verstrekt op de Oude Kwaremont, tonen zij niet met concrete gegevens aan dat de verzoekende partij daarmee dezelfde activiteit heeft kunnen laten plaatsvinden als die welke zij beoogde door haar aanvankelijke aanvraag die tot de bestreden beslissingen heeft geleid. Zo blijkt alvast niet dat de locatie van het bij de bestreden beslissingen bedoelde evenement, deze is die verzoekende partij “als noodoplossing heeft kunnen huren van de nv Podalco” – in de door de verwerende partijen deels in de laatste memorie geciteerde dagvaarding van 11 oktober 2012 geeft de verzoekende partij te kennen dat het gaat om “een (kleiner) terrein dicht bij de Oude Kwaremont” – en dat de toegelaten activiteit aan de nv Podalco voor evenveel personen gold als het aantal dat gold voor het door haar aanvankelijk aangevraagde evenement. In de genoemde dagvaarding luidt het dat de “noodoplossing” haar in staat heeft gesteld “haar meest trouwe klanten van de Ronde te laten genieten”. Hieruit volgt dat dit gegeven niet het belang van de verzoekende partij bij het beroep ontnemt. De verzoekende partij getuigt

derhalve van het vereiste belang bij het beroep tegen de voor haar griefhoudende bestreden beslissingen.

6. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij leidt een eerste middel af uit de schending van de artikelen 5 en 6 van het politiereglement van 22 december 2011, van artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012, van de artikelen 133, tweede lid en artikel 135, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet en van artikel 134^{quater} van de Nieuwe Gemeentewet. Zij onderscheidt vier onderdelen.

In wat als een *eerste* middelonderdeel kan worden beschouwd, voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissingen de artikelen 5 en 6 van het politiereglement van 22 december 2011 schenden daar *in casu* wel een coördinatievergadering heeft plaatsgevonden, doch van “enige afspraken” geen sprake is, “gezien het gebrek aan interactie en het gebrek aan input van de gemeente en de overige organisatoren”. Volgens de verzoekende partij is artikel 5, gelezen in samenhang met artikel 6, van het voornoemde politiereglement evenwel duidelijk: de burgemeester kan slechts een evenement verbieden indien niet voldaan wordt aan de afspraken die gemaakt werden op de coördinatievergaderingen. Het is niet aan de eerste verwerende partij om na de coördinatievergadering een beslissing op te stellen met talrijke voorwaarden. Dergelijke bevoegdheid is niet voorzien in het politiereglement van 22 december 2011 en al evenmin voorziet dit politiereglement de mogelijkheid om voorwaarden op te leggen.

In wat als een *tweede* middelonderdeel kan worden beschouwd, voert de verzoekende partij twee argumenten aan. In de eerste plaats kan volgens haar artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 evenmin een rechtsgeldige grondslag bieden voor de bestreden beslissingen. Deze bepaling heeft betrekking op het verbieden door de burgemeester indien geen voorafgaande afspraken inzake veiligheidsmaatregelen kunnen worden gemaakt. Volgens de verzoekende partij konden uiteraard wel degelijk afspraken worden gemaakt. Daartoe werd immers een coördinatievergadering belegd, waarop de eerste verwerende partij echter geen veiligheidsafspraken heeft gemeld. Bovendien waren op het ogenblik van de coördinatievergadering van 21 maart 2012 deze veiligheidsrichtlijnen nog niet in werking getreden. In de tweede plaats werpt de verzoekende partij de exceptie van onwettigheid op ten aanzien van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012, omdat het volgens de verzoekende partij ten onrechte bij spoedeisendheid werd aangenomen, hetgeen zij in het middel uitgebreid detailleert.

In wat als een *derde* middelonderdeel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij dat uit het samen lezen van artikel 133, tweede lid, met artikel 135, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet blijkt dat de bevoegdheid van de burgemeester beperkt is tot het nemen van concrete uitvoeringsmaatregelen en dat het hem geenszins toegestaan is om aan bestaande politieverordeningen reglementaire voorschriften toe te voegen waarin de gemeenteraad niet zelf heeft voorzien. Het politiereglement van 22 december 2011 verleent geen bevoegdheid aan de burgemeester om enig reglementerend initiatief – zoals de burgemeester volgens de verzoekende partij wel degelijk heeft gedaan in de eerste bestreden beslissing – aan de dag te leggen. Uit de artikelen 4, 5 en 6 van het politiereglement van 22 december 2011 kan de burgemeester enkel de bevoegdheid putten om door middel van coördinatievergaderingen tot afspraken te komen; afspraken die op hun beurt aanleiding kunnen geven tot het opstellen van een bindend convenant tussen de aangemelde organisatoren enerzijds en de gemeentelijke overheid anderzijds. Enkel indien wordt vastgesteld dat vóór de aanvang van een evenement de door het veiligheidsplan nagestreefde toestand

door nalaten van de organisator niet kan worden bereikt, kan de burgemeester op grond van zijn politiebevoegdheid een individuele maatregel treffen om het evenement alsnog te verbieden. Artikel 6 van het politiereglement van 22 december 2011 volstaat echter geenszins om te wettigen dat de burgemeester op grond hiervan bindende voorschriften uitvaardigt waarna hij, indien aan deze voorschriften niet wordt voldaan, kan overgaan tot het verbieden van het aangemelde evenement. In het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012, wordt nergens gesteld dat een schriftelijk akkoord van de terreineigenaars met betrekking tot de evacuatiewegen moet voorliggen, hetgeen precies dat is wat de burgemeester bij de eerste bestreden beslissing oplegt. Indien aangenomen zou worden dat de burgemeester op grond van de artikelen 4 tot en met 6 van het politiereglement van 22 december 2011 toch zou kunnen overgaan tot het opleggen van dergelijke bindende voorschriften, dan dient te worden vastgesteld dat deze artikelen een te ruime delegatie van bevoegdheden aan de burgemeester toekennen. Een dergelijke ruime delegatie druist in tegen de artikelen 133, tweede lid, en 135, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet. Gelet op de onwettigheid van deze politiereglementen, dienen de thans bestreden beslissingen die hun rechtsgrond putten uit beide politieverordeningen, eveneens als onwettig te worden beschouwd.

In een *vierde* middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat het tweede bestreden besluit ten onrechte steunt op artikel 134^{quater} van de Nieuwe Gemeentewet. De burgemeester kan immers enkel op het moment van de ordeverstoring of onmiddellijk daaraan voorafgaand wanneer het risico op verstoring alsdan reeds onafwendbaar is, een sluiting opleggen. Een voorafgaandelijke sluiting is uit den boze.

8. In de memorie van wederantwoord voert de verzoekende partij voor het eerst aan dat, wat de wettigheid betreft van de genoemde reglementen van 22 december 2011 en 20 maart 2012, het veiligheidsbeleid inzake de Ronde van Vlaanderen bij uitstek een bovenlokale problematiek betreft die op het provinciale bestuursniveau zijn (regelgevend) beslag moet krijgen. Het kwam

aldus alleen aan de provincie Oost-Vlaanderen (meer bepaald de gouverneur) toe om initiatief te nemen voor het bepalen van een concreet veiligheidsbeleid naar aanleiding van de doortocht van de Ronde van Vlaanderen. In dit opzicht, stelt de verzoekende partij, ontbeert de (tweede) verwerende partij iedere bevoegdheid om ter zake nog regelgevend op te treden. Het betreft volgens de verzoekende partij een onwettigheid van openbare orde die desnoods ambtshalve door de Raad van State moet worden vastgesteld en waarop de verzoekende partij aldus nog in de memorie van wederantwoord de aandacht mag vestigen. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze gerechtigd is om kritiek te uiten op het spoedeisend karakter van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 daar de exceptie van artikel 159 van de Grondwet hier speelt. Het is overigens niet omdat de verzoekende partij bij gebrek aan functioneel belang geen annulatieberoep kon instellen op grond van de miskennis van de oproepingstermijn en de samenstelling van het dossier van de gemeenteraad, dat de onwettigheid van het voornoemde reglement niet op grond van dezelfde overwegingen kan worden vastgesteld in de voorliggende procedure. Tot slot beklemtoont de verzoekende partij dat er geen sprake is van “afspraken” gezien het gebrek aan interactie en het gebrek aan input vanwege de gemeente en de overige organisatoren: enkel eenzijdige plichten en voorwaarden werden door de eerste verwerende partij opgelegd. Tot slot merkt zij op dat de voorafgaande kennisgeving de uitzondering is en dat uit niets blijkt dat er een noodzaak bestaat om dit soort vergaderingen preventief te reguleren, laat staan dat het lokaal niveau hiervoor passend zou zijn en dat het voorzien van een verbodssanctie de enige mogelijke remedie zou zijn, noch dat is onderzocht of en in welke mate/omstandigheden het voorzien van een dergelijke sanctie proportioneel is aan het ermee nagestreefde doel.

9. In de laatste memorie blijft de verzoekende partij er bij dat de politieverordening van 22 december 2011 niet de bevoegdheid aan de burgemeester verleent om een (positieve) beslissing op te leggen met talrijke voorwaarden en met vervolgens een verbod op basis van zijn eerste beslissing. De burgemeester kan onmogelijk een beslissing met voorwaarden opleggen.

Inzake het eerste middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 enkel toepassing kan krijgen indien er geen afspraken kunnen worden gemaakt waarbij voldaan is aan de richtlijnen/veiligheidsmaatregelen uit artikel 1 of 2 van dit politiereglement. Ten tweede is de tweede bestreden beslissing expliciet gesteund op de eerste bestreden beslissing. Ten slotte zijn de voorwaarden van de eerste bestreden beslissing geen afspraken in de zin van de politiereglementen van 22 december 2011 en 20 maart 2012. De eerste verwerende partij maakt het onmogelijk om tot afspraken te komen indien zij het overlegproces ruwweg afblokt door eenzijdige voorschriften of voorwaarden met dwingend karakter op te leggen. In de eerste beslissing wordt letterlijk geponeerd “dat aan de afspraken moet worden voldaan onder voorwaarden”. Voorts betoogt de verzoekende partij nog dat als veiligheidsoverwegingen tot de bestreden beslissingen hebben geleid, dan niet valt in te zien waarom de schriftelijke voorafgaande toestemming van de eigenaars van de percelen voor het gebruik ervan noodzakelijk is: toelatingen van eigenaars behoren uiteraard niet tot de bedoelde richtlijnen.

Aangaande het tweede middelonderdeel, benadrukt de verzoekende partij nog dat de opgelegde voorwaarden niet afgesproken waren en dat de verwerende partijen het zelf onmogelijk hebben gemaakt dat afspraken konden worden gemaakt met betrekking tot bepaalde veiligheidsaspecten van de organisatie. De verzoekende partij ontkent dat er met haar geen afspraken konden worden gemaakt en herhaalt dat op het ogenblik van de coördinatievergadering de veiligheidsrichtlijnen nog niet in werking waren getreden.

Betreffende het vierde onderdeel ten slotte, doet de verzoekende partij nog gelden dat de dreiging van ordeverstoring gefundeerd wordt op één partijdige persuitlating die met omzichtigheid en scepsis had moeten worden benaderd.

Beoordeling

Eerste onderdeel

10. Een verzoekende partij heeft belang bij een middel of middelonderdeel als een vernietiging op basis ervan zou kunnen bijdragen tot het voordeel dat de verzoekende partij beoogt of wanneer, anders gezegd, dit middel het door de verzoekende partij geschetste nadeel zou kunnen weren.

Uit de bewoordingen van dit middelonderdeel blijkt dat de verzoekende partij enkel de eerste bestreden beslissing viseert. Deze beslissing bepaalt dat de door de verzoekende partij aangevraagde toelating voor het inrichten van een activiteit naar aanleiding van de Ronde van Vlaanderen op 1 april 2012 kan worden toegelaten indien uiterlijk op donderdag 29 maart 2012 om 12.00 uur aan de in de beslissing opgesomde “afspraken” is voldaan. Na deze beslissing werd evenwel de tweede bestreden beslissing genomen, waarbij het bij de eerste bestreden beslissing voorwaardelijk toegelaten evenement van de verzoekende partij alsnog werd verboden. Bijgevolg zal een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing geen afbreuk doen aan het bestaan van deze tweede beslissing, wat inhoudt dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing de verzoekende partij niet tot voordeel zou strekken daar de tweede bestreden beslissing het evenement van de verzoekende partij hoe dan ook verbiedt. Hieruit volgt dat de verzoekende partij enkel belang heeft bij dit onderdeel indien een middel of middelonderdeel gericht tegen de tweede bestreden beslissing gegrond is.

Aangezien uit het navolgende onderzoek van de middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing (m.n. het eerste, tweede en vierde middel) blijkt dat deze niet gegrond zijn derwijze dat de tweede bestreden beslissing overeind blijft, heeft de verzoekende partij geen belang bij dit onderdeel van het middel.

11. De verzoekende partij betoogt niettemin in de laatste memorie dat de tweede bestreden beslissing expliciet is gebaseerd op de eerste beslissing, daarop uitdrukkelijk in grondslag steunt en ze expliciet inroept als verantwoording van de tweede beslissing. Er wordt, stelt zij, letterlijk in artikel 1 van de tweede bestreden beslissing vermeld dat het evenement van de verzoekende partij wordt verboden in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Dit standpunt overtuigt niet en verleent op zich de verzoekende partij geen belang bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing. Uit de hiervoor weergegeven formele motivering van de tweede bestreden beslissing (*supra*, punt 3.6.) blijkt weliswaar dat deze “bijgevolg uitvoering geeft aan artikel 3 van het Besluit van 26 maart 2012”, doch dat zij “steunt op artikel 6 van het Besluit van 22 december 2011, juncto artikel 3 van het besluit van 20 maart 2012, alsmede [op] de bevoegdheid van de burgemeester op grond van artikel 133, tweede lid, juncto artikel 135 §2 van de Nieuwe Gemeentewet”, alsook “eveneens in ondergeschikte orde steunt op artikel 134quater van de Nieuwe Gemeentewet”. Mocht de eerste beslissing derhalve onwettig worden bevonden, dan impliceert dit op zich niet de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing, die immers een op zichzelf staande beslissing is die steun vindt op eigenstandige rechtsgrond(en) waarvan hiervan zal blijken dat (minstens een) niet onwettig is.

12. Het eerste onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Tweede onderdeel

13. Het onderdeel valt in twee delen uiteen, m.n. de betwisting van de wettigheid van de politiereglementen van 22 december 2011 en 20 maart 2012 enerzijds en de inhoudelijke kritiek dat artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 geen rechtsgeldige grondslag kan uitmaken van de bestreden beslissingen.

Om dezelfde redenen als uiteengezet bij het onderzoek van het eerste onderdeel, is dit onderdeel niet ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Het onderdeel wordt derhalve enkel onderzocht ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

Het past eerst de wettigheid van de genoemde politiereglementen te onderzoeken.

14. De verzoekende partij betwist in het verzoekschrift de wettigheid van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 omdat het is aangenomen met spoedeisendheid.

Deze kritiek heeft betrekking op het gegeven dat de tweede verwerende partij voor de totstandkoming van het betrokken politiereglement gebruik heeft gemaakt van de in artikel 21, eerste lid, van het gemeentedecreet bepaalde procedure van spoedeisendheid die toelaat af te wijken van de termijn van oproeping van de leden van de gemeenteraad. Dit voorschrift is er echter in de eerste plaats op gericht de volledige uitoefening van de prerogatieven van de gemeenteraadsleden te waarborgen en is enkel voorzien in het belang van de gemeenteraadsleden. De verzoekende partij, die deze hoedanigheid niet bezit, heeft dan ook geen belang bij deze wettigheidskritiek. De omstandigheid dat de verzoekende partij, zoals zij aanvoert in de memorie van wederantwoord, de mogelijkheid heeft zich te beroepen op de exceptie van onwettigheid vervat in artikel 159 van de Grondwet, staat er evenwel niet aan in de weg dat de verzoekende partij ook bij het aanwenden van dit rechtsmiddel moet doen blijken van het vereiste belang bij het middel.

De aangevoerde onwettigheid kan dan ook niet worden aangenomen.

15. De verzoekende partij ontwikkelt, wat beide voornoemde politiereglementen betreft, een tweede wettigheidskritiek in haar memorie van

wederantwoord. Ze voert aan dat het veiligheidsbeleid voor wat de Ronde van Vlaanderen betreft van bovenlokaal niveau is, zodanig dat deze problematiek op het provinciale bestuursniveau haar beslag moet krijgen.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. De verzoekende partij dient bovendien deze exceptie van onwettigheid *in limine litis* op te werpen, dat wil zeggen dat de verzoekende partij de exceptie moest opwerpen in het inleidende verzoekschrift. Geschiedt zulks niet, dan worden de partijen voor de rest van het proces geacht het betrokken politiereglement wettig te bevinden wat het thans betwiste rechtspunt betreft.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij dit argument niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen ontwikkelen en geeft aldus op laattijdige en onontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan haar middelonderdeel. Het kan derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

16. Inzake de inhoudelijke kritiek.

Artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012, dat volgens de verzoekende partij geen rechtsgeldige grondslag kan uitmaken van de tweede bestreden beslissing, luidt:

“Artikel 3:

Onverminderd de sancties, voorzien in artikel 9 van de tijdelijke politieverordening van 22 december 2011 kan de burgemeester de activiteiten aangevraagd en/of gemeld in toepassing van de tijdelijke politieverordening van 22 december 2011 verbieden, indien met betrekking tot deze activiteiten geen voorafgaande afspraken kunnen worden gemaakt met de aanvrager of de melder, waarbij is voldaan aan de richtlijnen en/of de veiligheidsmaatregelen, zoals opgenomen in artikel 1 van deze tijdelijke politieverordening en/of de veiligheidsmaatregelen die zijn opgenomen in artikel 2 van deze tijdelijke politieverordening.”

Deze bepaling vindt enkel toepassing indien met de melder van een evenement geen voorafgaande “afspraken” kunnen worden gemaakt over de bij dit politiereglement eveneens goedgekeurde richtlijnen en/of veiligheidsmaatregelen. Determinerend voor het toepassingsgebied van deze bepaling en dus voor de wettige toepassing ervan op de tweede bestreden beslissing, is derhalve de vraag of er dergelijke “voorafgaande afspraken” over de in het politiereglement goedgekeurde richtlijnen en/of veiligheidsmaatregelen zijn gemaakt tussen de verzoekende en de eerste verwerende partij.

Bij ontstentenis van een reglementaire definitie moet de term “afspraken” in zijn spraakgebruikelijke betekenis worden begrepen. Te dezen zijn “afspraken” mondelinge of schriftelijke overeenkomsten. Een afspraak betekent aldus dat tussen partijen een overeenkomst werd gevonden. Dat deze interpretatie, zoals de verwerende partijen betogen, kan inhouden dat een organisator van een evenement principieel een organisatie ten aanzien van de publiekrechtelijke overheid zou kunnen afdwingen, door te weigeren afspraken te maken rond het implementeren van maatregelen die vanuit veiligheidsoogpunt absoluut noodzakelijk zijn, betekent niet dat een andere (ruimere) interpretatie moet worden aangehouden, te meer dat dit geen steun vindt in de tekst of de genese ervan.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt niet dat er met de verzoekende partij “voorafgaande afspraken” in de voormelde zin zijn gemaakt. Inzonderheid blijkt niet dat de in artikel 2 van de eerste bestreden beslissing opgesomde “afspraken” waaraan de verzoekende partij moet voldoen wil het door haar gemelde evenement doorgang kunnen vinden, het gevolg zijn van, minstens de resultante zijn van overeenkomsten tussen de verzoekende partij en de eerste verwerende partij. Ze kunnen dan ook niet worden beschouwd als “voorafgaande afspraken” in de zin van het genoemde artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012.

Eenmaal vaststaat dat er geen afspraken zijn gemaakt, is het zonder belang door wiens houding die niet zijn gemaakt. De kritiek van de

verzoekende partij dat er met haar wél degelijk afspraken konden worden gemaakt, maar dat de (eerste) verwerende partij deze onmogelijk heeft gemaakt door het overlegproces lam te leggen met bijkomende eenzijdige voorwaarden, doet derhalve geen afbreuk aan de vaststelling dat er te dezen geen voorafgaande afspraken zijn gemaakt met de verzoekende partij.

Aangezien vaststaat dat er te dezen geen voorafgaande afspraken in de zin van artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 zijn gemaakt, kon de eerste verwerende partij terecht toepassing maken van het voornoemde artikel 3 en op grond van deze bepaling het evenement van de verzoekende partij verbieden. Het weigeringsmotief van het tweede bestreden besluit, met name geput uit artikel 3 van het tijdelijk politiereglement van 20 maart 2012, blijft derhalve overeind en kan dit bestreden besluit op zich dragen.

Dat voorts het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 “ten vroegste” in werking is getreden op 26 maart 2012 noopt evenmin tot een andere conclusie, aangezien het tweede bestreden besluit dateert van 30 maart 2012 en dus een rechtsgrond kon vinden in het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012.

17. Het tweede onderdeel is ongegrond.

Derde onderdeel

18. In de mate dat de verzoekende partij dit onderdeel betreft op de eerste bestreden beslissing, heeft zij om dezelfde redenen als uitgezet onder randnummer 10 geen belang bij dit onderdeel wat deze beslissing betreft.

Het onderdeel wordt daarom enkel onderzocht vanuit het oogpunt van de tweede bestreden beslissing.

19. In wezen voert de verzoekende partij aan dat het politie-reglement van 22 december 2011 geen delegatie van bevoegdheid aan de burgemeester inhoudt en indien er toch een kan worden ontwaard, die strijdt met de in artikelen 133 en 135 van de Nieuwe Gemeentewet vervatte bevoegdheids-verdeling.

De artikelen 4, 5 en 6 van het politiereglement van 22 december 2011 zijn hiervoor aangehaald (zie *supra*, punt 3.1). Op basis van artikel 6, waarop de tweede bestreden beslissing steunt, is de burgemeester enkel bevoegd om activiteiten als die van de verzoekende partij te verbieden “indien aan de voorafgaandelijk bepaalde afspraken (artikel 5) niet wordt voldaan”. Bedoelde afspraken zijn, blijkens het artikel 5 van dit reglement, de afspraken die in het kader van één of meerdere coördinatievergaderingen werden gemaakt tussen de verschillende organisatoren van activiteiten onderling en met de verschillende hulpdiensten. Van die coördinatievergaderingen, inbegrepen van de afspraken daarop, behoren volgens meer vermeld artikel 5, verslagen te worden opgesteld “die worden overgemaakt aan alle deelnemers”. Artikel 4 betreft tot slot de plicht tot melding. Uit deze bepalingen blijkt geen toekenning van enige reglementaire bevoegdheid aan de burgemeester, zodat dit politiereglement niet de aangevoerde artikelen 133 en 135, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet schendt.

20. Het derde middelonderdeel, in zoverre ontvankelijk, kan niet tot nietigverklaring leiden.

Vierde onderdeel

21. De verzoekende partij meent in het vierde onderdeel dat de burgemeester zich ten onrechte steunt op artikel 134^{quater} van de Nieuwe Gemeentewet.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de eerste verwerende partij zich slechts “in ondergeschikte orde” steunt op de in artikel

134^{quater} van de Nieuwe Gemeentewet bepaalde bevoegdheid. Uit hetgeen hiervoor is vastgesteld, vindt de tweede bestreden beslissing evenwel minstens een voldoende rechtsgrond in artikel 3 van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012, al dan niet in samenlezing met artikel 6 van het politiereglement van 22 december 2011. Hieruit volgt dat, mocht het middelonderdeel gegrond bevonden worden, het niet tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. De verzoekende partij heeft derhalve geen belang bij het middelonderdeel.

22. Het vierde onderdeel is niet ontvankelijk.

23. Uit al het voorgaande volgt dat het eerste middel in geen van zijn onderdelen kan worden aangenomen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

24. De verzoekende partij leidt een tweede middel af uit de schending van de artikelen 119, 119bis, 130bis en 135, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet in samenlezing met de artikelen 19 en 26 van de Grondwet en in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een *eerste* middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de politiereglementen van 22 december 2011 en 20 maart 2012 strijdig zijn met het in artikel 26 van de grondwet gewaarborgde recht om een openbare bijeenkomst te houden in een besloten plaats. Deze bepaling verbiedt een dergelijke bijeenkomst te onderwerpen aan een voorafgaand overheidsverlof. De verzoekende partij betoogt dat artikel 4 van het politiereglement van 22 december 2011 de manifestaties op afgesloten privéterrein aan een meldingsplicht onderwerpt, in te vullen tegen uiterlijk 1 februari 2012. Tegelijk onderwerpt artikel 7 van ditzelfde reglement “alle” manifestaties die doorgang moeten vinden

in een zogenaamde veiligheidszone aan dezelfde meldingsplicht. De combinatie van een meldingsplicht met als uiterlijke datum twee maanden voor de doortocht van de Ronde van Vlaanderen, is volgens de verzoekende partij in wezen niets anders dan een “verdoken vergunningensysteem”. Dit blijkt volgens de verzoekende partij des te meer na het aannemen van het aanvullende politiereglement van 20 maart 2012. Louter *pro forma* wordt van de principiële toelaatbaarheid van het organiseren van dit soort evenementen uitgegaan, maar de melding wordt duidelijk enkel verplicht gemaakt om het de burgemeester materieel mogelijk te maken dit soort organisaties louter preventief en op grond van een allerminst gebonden maar discretionaire bevoegdheid te verbieden.

Tot slot voert de verzoekende partij aan dat de burgemeester op grond van artikel 2 van het politiereglement van 22 december 2011 ten laatste op 15 maart 2012 diende te beslissen over een aanvraag tot vergunning. Het valt volgens de verzoekende partij niet te “rijmen” dat een loutere melding (die een minder belastende activiteit inhoudt) geweigerd wordt op 26 respectievelijk 30 maart 2012, d.i. ruimschoots na de termijn die voor een vergunning zou gelden. De uiterlijke datum om een verbod te kunnen opleggen is aldus ruimschoots overschreden.

In het *tweede* middelonderdeel bekritiseert de verzoekende partij de wettigheid van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 zodat het geen wettige grondslag kan vormen voor de bestreden beslissingen, inzonderheid wat de veiligheidsrichtlijnen betreft die daarin worden toegepast. Zij zet uiteen dat, op grond van artikel 119, eerste en tweede lid van de Nieuwe Gemeentewet, gemeenten zich wegens onbevoegdheid moeten onthouden van materies die niet onmiddellijk het lokale belang raken, maar ook, inzonderheid dat wanneer een hogere overheid op systematische wijze op een bepaald vlak regulerend is opgetreden, de gemeentelijke bevoegdheid in deze aangelegenheden daardoor volledig komt te vervallen. Volgens haar wordt in de wet van 30 juli 1979 ‘betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke

gevallen' en het koninklijk besluit van 7 juli 1994 'tot vaststelling van de basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing waaraan nieuwe gebouwen moeten voldoen' voorzien in een systematische regeling ter zake de brand- en ontploffingspreventie. De hogere regelgever bedeeft in dit verband weliswaar uitdrukkelijk een verordenende bevoegdheid aan de gemeenten toe (artikel 4 van de voornoemde wet), maar tegelijk wordt impliciet maar zeker deze bevoegdheid beperkt tot de aangelegenheden die de genoemde wet en het koninklijk besluit regelen. Te dezen heeft de hogere regelgever blijkens de voormelde normen geoordeeld dat er enkel nood was om regelgevend op te treden ter zake publiek toegankelijke gebouwen en constructies met een "permanent" karakter. Voor occasionele of tijdelijke inrichtingen, constructies en gebouwen (zoals bij uitstek de inrichting – tentconstructie – die voor het evenement van de verzoekende partij werd voorzien), hebben de hogere overheden geoordeeld dat – hoewel zij in deze materie nochtans op systematische wijze zijn opgetreden – een regeling van basisnormen niet noodzakelijk of opportuun is. Meteen verliest de gemeente iedere bevoegdheid om ter zake op te treden. Door bij het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 toch veiligheidsmaatregelen aan te nemen met een verordenend karakter miskent de tweede verwerende partij het voornoemde artikel 119 van de Nieuwe Gemeentewet.

25. In de memorie van wederantwoord blijft de verzoekende partij er bij dat de verwerende partijen onder het mom van "algemene regelgeving in functie van de veiligheid" van in den beginne een daadwerkelijke voorafgaande toelating beoogd hebben. Op het tweede middelonderdeel komt de verzoekende partij niet terug.

26. In de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij nog dat alle feitelijkheden in het dossier net aantonen dat een mogelijke openbare ordeverstoring niet voorhanden was en dat de melding *in casu* geen toetsing van de weerslag op de veiligheid en openbare orde inhield. Het verbod op een "systematisch toelatingssysteem" dient ook richtlijnconform te worden toegepast, met name in de zin van de omschrijving van het vergunningstelsel in artikel 9 van

de richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (Dienstenrichtlijn). Het meldingssysteem valt volgens de verzoekende partij hier onder. De verzoekende partij komt evenmin terug op het tweede middelonderdeel.

Beoordeling

Eerste onderdeel

27. Artikel 26 van de Grondwet bepaalt:

“De Belgen hebben het recht vreedzaam en ongewapend te vergaderen, mits zij zich gedragen naar de wetten, die het uitoefenen van dit recht kunnen regelen zonder het echter aan een voorafgaand verlot te onderwerpen. Deze bepaling is niet van toepassing op bijeenkomsten in open lucht, die ten volle aan de politiewetten onderworpen blijven”.

Artikel 26 van de Grondwet erkent het recht van vergadering en verbiedt, behoudens voor wat de bijeenkomsten in open lucht betreft, die rechten aan enige voorafgaande maatregel te onderwerpen. Op grond van deze bepaling kan een gemeentelijk politiereglement evenwel de uitoefening van het recht op vergadering regelen. Regelende maatregelen zijn derhalve mogelijk.

28. Niet wordt betwist dat het evenement dat de verzoekende partij wilde organiseren een activiteit betreft in een besloten plaats met openbaar karakter. Ze is daardoor onderworpen aan de meldingsplicht bedoeld in artikel 4 van het politiereglement van 21 december 2011, die inhoudt dat de organisator van iedere eenmalige of bijkomende commerciële of publicitaire activiteit die plaats heeft omwille van de doortocht van de wielervedstrijd “Ronde van Vlaanderen voor Vrouwen” en “Ronde van Vlaanderen voor Elite”, ten laatste op 1 februari 2012 aan de burgemeester meldt waar de activiteit plaats heeft. Na deze melding kan de burgemeester overeenkomstig artikel 5 van hetzelfde besluit één of meerdere coördinatievergaderingen organiseren ten einde tussen de verschillende organisatoren onderling en met de verschillende hulpdiensten de

nodige afspraken te maken inzake de in artikel 5 vermelde aangelegenheden en die er redelijkerwijs tot strekken een veilig verloop van de commerciële randactiviteit te regelen. Op grond van artikel 6 van hetzelfde besluit, kan de burgemeester deze (gemelde) activiteiten verbieden indien aan de voorafgaandelijk bepaalde afspraken (artikel 5) niet wordt voldaan. Eenzelfde regeling is voorzien ten aanzien van activiteiten die worden uitgeoefend in een veiligheidszone (artt. 7-8).

De melding voorgeschreven in het politiereglement van 22 december 2011 betreft te dezen een regelende maatregel die er toe strekt om, gelet op de bijzondere aard en de zeer grote aantrekkingskracht van de lusvormige doortocht op het grondgebied van de tweede verwerende partij van de Ronde van Vlaanderen als wielerevenement, het veilig verloop van de commerciële randactiviteiten te regelen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat die meldingsplicht een “verdoken vergunningensysteem” oplegt, komt haar niet met concrete elementen ondersteund betoog ter zake, de Raad van State eerder voor als een loutere opportuniteitsbeoordeling, die de onwettigheid van het betreffende politiereglement niet aantoonst. Het is evenmin apert en anders dan wat de verzoekende partij betoogt, blijkt zulks inzonderheid niet uit de in het betrokken reglement gehanteerde terminologie. Evenmin is het citaat uit de Dienstenrichtlijn die de verzoekende partij in haar laatste memorie aanvoert, van die aard om tot een ander besluit te leiden, los van de vraag of het (door de verzoekende partij foutief) geciteerde artikel 9 uit de Dienstenrichtlijn te dezen toepasselijk is, of die bepaling te dezen rechtstreekse werking heeft en derhalve kan worden getoetst en onafgezien van de vraag of de verzoekende partij deze bepaling voor het eerst vermag aan te voeren in de laatste memorie. De verzoekende partij toont, besluitend, derhalve niet aan dat de gemeenteraad met de voorgeschreven meldingsplicht voor activiteiten als die van de verzoekende partij, een (verboden) verplicht voorafgaand verlof heeft ingesteld.

Het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 stelt op zich geen meldingsplicht in, zodat in de mate dat de verzoekende partij dezelfde

kritiek uit ten aanzien van dit politiereglement, ze uitgaat van een verkeerde voorstelling van de feiten.

29. De verzoekende partij oefent in het onderdeel van het middel ook kritiek uit op het, volgens haar, laattijdig tijdstip waarop de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen. Om de redenen uiteengezet in randnummer 10 heeft de verzoekende partij geen belang bij deze kritiek wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Wat het tijdstip van de tweede bestreden beslissing betreft, bestaan er geen dwingende termijnbepalingen noch is deze beslissing enigzins te vergelijken met een weigering van de vergunning op grond van artikel 2 van het politiereglement van 22 december 2011 en de voor die beslissing geldende ordetermin.

30. Het eerste middelonderdeel van het tweede middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

Tweede onderdeel

31. Luidens artikel 119 van de Nieuwe Gemeentewet mogen de gemeentelijke politieverordeningen uitgevaardigd door de gemeenteraad niet in strijd zijn met onder meer de wetten en reglementen van de Staat. Aldus kan een bepaalde aangelegenheid aan de bevoegdheidssfeer van de gemeenten worden onttrokken, ook impliciet, indien de wet en de op grond van de wet vastgestelde uitvoeringsbesluiten een op zichzelf staand gedetailleerd en systematisch uitgewerkt geheel vormen, waaruit blijkt dat de federale of de gewestelijke overheid zich de regeling van de betrokken aangelegenheid voorbehouden heeft.

32. De artikelen 2, §1, 3 en 4 van de wet van 30 juli 1979 ‘betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte

verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen’ (hierna: wet van 30 juli 1979) luiden:

“Art. 2.§ 1. Met het oog op de preventie van brand en ontploffing, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de basispreventienormen die één of meer categorieën van constructies gemeen hebben, ongeacht hun bestemming.

Art. 3. De Koning stelt, op de voordracht van de Minister van Binnenlandse Zaken en van de bevoegde Minister, de specifieke preventienormen vast die betrekking hebben op de constructies waarvan het gebruik samenhangt met aangelegenheden waarvoor de nationale overheid bevoegd is.

Art. 4. De gemeenteraad kan verordeningen inzake preventie van branden en ontploffingen uitvaardigen. Hij kan eveneens de voorschriften van de algemene verordeningen aanvullen. Behalve indien de algemene verordening anders bepaalt, blijven de bestaande gemeenteverordeningen van kracht tot bij het verstrijken van de door de Koning vastgestelde termijn.”

Het koninklijk besluit van 7 juli 1994 ‘tot vaststelling van de basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing waaraan de nieuwe gebouwen moeten voldoen’ bepaalt basisbrandpreventienormen. Luidens artikel 1 ervan zijn de technische specificaties die opgenomen zijn in de bijlagen van dit besluit van toepassing op de op te richten gebouwen, de uitbreidingen aan bestaande gebouwen maar beperkt tot het gedeelte van de uitbreiding, doch de basisnormen zijn niet van toepassing op bestaande gebouwen.

Het toepassingsgebied van de wet van 30 juli 1976 moet worden gelezen in het raam van de residuaire bevoegdheid die de federale overheid heeft inzake brandveiligheid. Te dezen is de federale overheid (enkel) bevoegd om basisnormen uit te vaardigen, d.w.z. normen die gemeen zijn aan een categorie van constructies zonder dat daarbij in acht wordt genomen welke de bestemming ervan is (Arbitragehof 15 oktober 1987, nr. 40, punt 2.B.2.). Artikel 2 van de wet van 30 juli 1979 dat ter zake verordenende bevoegdheid verleent, moet dan ook in die zin worden begrepen. Daarnaast mag de Koning ook specifieke preventienormen – zijnde aanpassingen en aanvullingen van de federale basisnormen (Arbitragehof 15 oktober 1987, nr. 40, punt 2.B.2) –

vaststellen die betrekking hebben op de constructies waarvan het gebruik samenhangt met aangelegenheden waarvoor de federale overheid bevoegd is. Anders dan wat de verzoekende partij betoogt, vindt haar standpunt dat het toepassingsgebied van de wet van 30 juli 1976 beperkt is tot “publiek toegankelijke gebouwen en constructies met een ‘permanent’ karakter” derhalve geen steun in de hiervoor beschreven federale regelgeving die, zoals is vastgesteld, niet van dit onderscheid uitgaat.

33. De in de wet van 30 juli 1976 vervatte regeling tot het bepalen van basisnormen en van federale specifieke preventienormen inzake brandpreventie sluit niet als een allesomvattende regeling ten volle de verordenende gemeentelijke bevoegdheid uit, zoals die inzonderheid is vervat in artikel 135, tweede lid, 5°, van de Nieuwe Gemeentewet dat aan de gemeenten, onder meer, oplegt om rampen en plagen, zoals brand, te voorkomen door het nemen van passende maatregelen en ze te doen ophouden door het verstrekken van de nodige hulp. Dit vindt ook steun in de wetsgeschiedenis van de wet van 30 juli 1976 waaruit blijkt dat deze “het beginsel van de verantwoordelijkheid van de gemeenteoverheden inzake brandvoorkoming [wil] vrijwaren” (*Parl. St. Kamer 1976-77*, nr. 1054/1, 4). Inzonderheid blijkt uit de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de wet van 30 juli 1979 is geworden, dat de regering het beginsel van de aansprakelijkheid van de gemeenteoverheden inzake brandvoorkoming onverkort wilde laten, maar dat zij toch over middelen wilde beschikken om in die aangelegenheden algemene verordeningsbepalingen vast te stellen (*Parl. St. Kamer 1976-77*, nr. 1054/1, 1-2 en advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, *Parl. St. Kamer 1976-77*, nr. 1054/1, 7). Artikel 4 van de wet van 30 juli 1979 moet dan ook in deze zin worden begrepen en doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de gemeente ter zake.

Luidens de overwegingen van het aanvullend politiereglement van 20 maart 2012 strekt dit er inzonderheid toe “te verzekeren dat een aantal brand- en paniekbeveiligingsmaatregelen alsmede veiligheidsvoorschriften mbt occasionele installaties met gas en/of electriciteit of bij het gebruik van

occasionele installaties voorzien van een fotovoltaïsch zonne-energiesysteem, worden afgekondigd”. Een dergelijke aangelegenheid kan worden ingepast in de bevoegdheid die de gemeente heeft inzake brandpreventie.

34. Het tweede middelonderdeel is evenmin gegrond.

35. De verzoekende partij voert in het middel ook de schending aan van de artikelen 119*bis*, 130*bis* en 135, § 2 van de Nieuwe Gemeentewet, alsook van artikel 19 van de Grondwet, “in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel”, doch ze bouwt ter zake geen specifieke argumentatie op, zodat deze grieven ofwel geacht moeten worden samen te vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel onontvankelijk te zijn.

36. Het tweede middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

37. De verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het vertrouwensbeginsel, het materieel motiveringsbeginsel in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en machtsafwending.

Uit de toelichting van het middel blijkt dat de verzoekende partij enkel kritiek uit op de eerste bestreden beslissing en de daarin opgelegde voorwaarden.

38. In de memorie van wederantwoord wordt dit middel verder ontwikkeld.

In de laatste memorie wijst de verzoekende partij er op dat de tweede bestreden beslissing is gefundeerd op de eerste beslissing en een uitvoeringsbeslissing ervan is. Voor het overige volhardt zij in haar middel.

Beoordeling

39. Het derde middel uit uitsluitend kritiek op de eerste bestreden beslissing en de daarin opgelegde voorwaarden. Om de redenen uiteengezet in randnummer 10 heeft de verzoekende partij geen belang bij deze kritiek op de eerste bestreden beslissing.

40. Het derde middel is niet ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

41. De verzoekende partij voert de onbevoegdheid aan van de verwerende partijen om de bestreden beslissingen te nemen bij gebrek aan wettige basis gezien de onwettigheid van de politieverordeningen, op hun beurt afgeleid uit de schending van artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 tot afschaffing van het gildenwezen (decreet d'Allarde), de artikelen 19 en 26 van de Grondwet en de dienstenrichtlijn, in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en machtsafwending.

In wat als een *eerste* onderdeel kan worden beschouwd, voert de verzoekende partij aan dat de beide politiereglementen onwettig zijn. Zij stelt dat de motivering van het politiereglement van 22 december 2011 er op neerkomt dat de veiligheid van de toeschouwers dient te worden gewaarborgd, het normaal verloop van de wedstrijd dient gegarandeerd te worden, en overlast voor de omwonenden van de reisweg tot een minimum dient te worden beperkt. Vraag is

volgens haar of die redenen volstaan om de vrijheid van handel en vergadering van de verzoekende partij aan banden te leggen, *a fortiori* of ze kunnen wettigen dat deze vrijheid zo ver kan worden ingeperkt. Zij betoogt dat elke randactiviteit “tot nader order” is verboden door de tweede verwerende partij, verbod dat de eerste verwerende partij kan bestendigen op grond van het politiereglement, hetzij door weigering van vergunning, hetzij door ter zake de melding een concreet verbod op te leggen. De verzoekende partij betoogt dat de noodzaak van het preventief opleggen bij beide politiereglementen van (bijkomende) administratieve beperkingen, disproportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel en – mitsdien – inefficiënt. Aanwijzingen dat de algemene politiebevoegdheid van de burgemeester niet, of niet meer, zou hebben volstaan om een goede doorgang van de Ronde van Vlaanderen ook in de editie 2012 te garanderen, worden door de gemeentelijke overheden overigens ook niet aangevoerd, laat staan bewezen. De verwerende partijen tonen niet aan dat zich in het verleden dermate problematische situaties op het stuk van openbare veiligheid, overlast en verkeerscirculatie zouden hebben voorgedaan dat, waar voor eerdere edities geen reglementaire voorschriften werden aangenomen met betrekking tot randorganisaties, dit voor 2012 ineens wel gewettigd (laat staan noodzakelijk) zou zijn. Volgens de verzoekende partij is het gevaar voor een verstoring van de materiële openbare orde, inbegrepen het gevaar voor overlast, *in casu* al te theoretisch. De tweede verwerende partij toont niet aan dat het evenement van de verzoekende partij (vroeger aan de Muur van Geraardsbergen) ooit voor overlast heeft gezorgd. Zij concludeert dat het noodzakelijkheids-criterium *in casu* niet voorhanden is en dat de inperking van de vrijheid van ondernemen en de vrije, communautaire dienstverlening, bovendien disproportioneel is aan de doelstellingen van beide politiereglementen.

In wat als een *tweede* middelonderdeel kan worden beoordeeld, voert de verzoekende partij aan dat het politiereglement van 22 december 2011 “de deur compleet [opent] voor overheidswillekeur inzake het al dan niet toekennen van vergunningen en het al dan niet opleggen van een verbod tot organisatie van een evenement”. Volgens haar zijn enkele vipdorpen klaar-

blijkelijk reeds op voorhand zeker van een toelating en zijn per definitie de verschillende randevenementen tijdelijk van aard en zijn er aldus geen “bestaande” en “nieuwe” evenementen te onderscheiden. Dit strijdt met het gelijkheidsbeginsel. Dit geldt *in casu* des te meer nu dit reglement “werkelijk op maat van enkele organisatoren werd geschreven”.

42. In de memorie van wederantwoord volhardt de verzoekende partij in het middel en beperkt zich tot het geven van een feitelijke repliek.

In de laatste memorie volhardt de verzoekende partij en voegt inzonderheid aan haar eerdere uiteenzetting toe dat, wat het bewijs betreft dat de regelgeving op maat van enkele organisatoren is gemaakt, op de eerste terechtzitting van de Raad van State betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bleek dat sommige organisatoren hun aanvraag nog niet hadden ingediend, terwijl de verzoekende partij reeds met een verbod werd geconfronteerd.

Beoordeling

Eerste onderdeel

43. Artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 tot afschaffing van het gildenwezen (decreet d’Allarde) bepaalt:

“Te rekenen van de afkondiging van deze wet, staat het aan eenieder vrij, naar goeddunken, elke handel te drijven of elk beroep, bedrijf of ambacht uit te oefenen (vrije vertaling).”

De in deze bepaling vastgelegde vrijheid van uitoefening van handel en nijverheid, kan niet worden opgevat als een absolute vrijheid. Deze vrijheid kan worden beperkt door de bevoegdheid van een gemeenteraad om, met het oog op de handhaving van de openbare rust, veiligheid en gezondheid in de gemeente algemene politiereglementen vast te stellen op grond van artikel 135,

§ 2, van de Nieuwe Gemeentewet. De gemeenteraad zou alleen dan de vrijheid van handel en nijverheid schenden indien hij die vrijheid zou beperken zonder dat daartoe enige noodzaak bestaat of indien die beperking onevenredig zou zijn met het nagestreefde doel.

44. Hoewel formeel gezien het middelonderdeel handelt over de onwettigheid van beide politiereglementen, blijkt uit de ontwikkeling van het middel dat het zich richt tot het politiereglement van 22 december 2011. Het wordt dan ook vanuit die optiek onderzocht.

De kritiek van de verzoekende partij op de verplichting om een vergunning te verkrijgen voor een activiteit als bedoeld in artikel 1 van het politiereglement van 22 december 2011 wordt buiten beschouwing gelaten nu de verzoekende partij geen dergelijke activiteit beoogt te organiseren.

45. Zoals reeds hiervoor is uiteengezet (*supra* punt 28 (tweede middel, eerste onderdeel), onderwerpt artikel 4 van het politiereglement van 22 december 2011 de organisator van iedere eenmalige of bijkomende commerciële of publicitaire activiteit die plaats heeft omwille van de doortocht van de wielervedstrijd “Ronde van Vlaanderen voor Vrouwen” en “Ronde van Vlaanderen voor Elite” in een besloten plaats met openbaar karakter, aan een meldingsplicht. Die houdt in dat hij ten laatste op 1 februari 2012 aan de burgemeester meldt waar de activiteit plaats heeft. De melding moet de gegevens bevatten opgesomd in artikel 1 van het voornoemde politiereglement. Na deze melding kan de burgemeester overeenkomstig artikel 5 van hetzelfde politiereglement een of meerdere coördinatievergaderingen organiseren ten einde tussen de verschillende organisatoren onderling en met de verschillende hulpdiensten de nodige afspraken te maken inzake de in artikel 5 vermelde aangelegenheden. Op grond van artikel 6 van hetzelfde besluit, kan de burgemeester deze (gemelde) activiteiten verbieden indien aan de voorafgaandelijk bepaalde afspraken (artikel 5) niet wordt voldaan.

Deze melding als regelende maatregel beperkt aldus de vrijheid van handel en nijverheid.

46. Uit de hiervoor aangehaalde formele motivering (*supra*, punt 3.1.) in de aanhef van het politiereglement van 22 december 2011, blijkt dat deze beperking ingegeven is door het feit dat op zondag 1 april 2012 de wielervedstrijd “Ronde van Vlaanderen voor Vrouwen” en “Ronde van Vlaanderen voor Elite” het grondgebied van de gemeente Kluisbergen doorkruist, dat er zich ten gevolge van de doortocht van deze wielervedstrijd traditioneel een enorme volkstoeeloop in de gemeente voordoet vooral bij de start, aankomst, en langs hellingen en kasseistroken en dat de laatste jaren het aantal commerciële activiteiten die langsheen de reisweg van de wielervedstrijd worden georganiseerd jaar na jaar blijven toenemen, waarbij dat dergelijke activiteiten voornamelijk georganiseerd worden op locaties die op zich al veel toeschouwers aantrekken waardoor de te nemen veiligheidsmaatregelen ter hoogte van deze delen van de reisweg moeten worden verhoogd. Een coördinatie en overleg tussen de verschillende organisatoren van activiteiten op dezelfde locatie is aangewezen, alsook is het aangewezen dat de organisatoren van de verschillende activiteiten onderling de nodige afspraken maken inzake opvang van toeschouwers, parkings, enz. teneinde de overlast voor de bewoners langsheen deze delen van de reisweg tot een minimum te beperken. Een aantal bijkomende maatregelen dringen zich op om zowel de veiligheid van de toeschouwers te kunnen waarborgen, als om het normaal verloop van de wedstrijd te kunnen garanderen: voorafgaandelijke kennisgeving van alle commerciële activiteiten langsheen de reisweg; voorafgaandelijk overleg tussen de organisatoren van de verschillende activiteiten langsheen de reisweg en de bestuurlijke overheid en voorafgaandelijk overleg tussen de verschillende hulp- en veiligheidsdiensten onderling opdat de dringende hulpverlening kan worden gegarandeerd. De verwerende partijen zetten voorts uiteen dat de veiligheidsrisico’s verbonden aan de doortocht van de Ronde van Vlaanderen op basis van de nieuwe lusstructuur van deze wedstrijd niet te vergelijken is met de doortocht van de Ronde van Vlaanderen op de Muur van Geraardsbergen in het verleden, alsook dat de

veiligheidsrisico's inherent zijn verbonden aan het feit dat, als gevolg van het toepassen van de lusstructuur, zich nu op het parcours een concentratie van toeschouwers zou manifesteren, zodat meerdere partijen geïnteresseerd waren om precies in deze finalezone een evenement of activiteit op 1 april 2012 te organiseren.

Die verantwoording van de meldingsplicht komt de Raad van State als toereikend voor en verklaart op afdoende wijze de noodzakelijkheid ervan. De bewering van de verzoekende partij dat het gevaar voor een verstoring van de materiële openbare orde, inbegrepen het gevaar voor overlast, “in casu al te hypothetisch” is, komt de Raad van State eerder voor als een loutere opportuniteitsbeoordeling die de onwettigheid van het betreffende politiereglement niet aantoon. Voorts reikt de verbodsmogelijkheid vervat in artikel 6 van het voormelde reglement niet verder dan nodig voor de beoogde beveiliging van de openbare orde en komt de kritiek van de verzoekende partij dat niet is bewezen dat een verbod van deze of gene randactiviteit de ordeverstoring zou tegengaan eerder voor als een loutere opportuniteitsbeoordeling.

Wat de evenredigheid betreft, kan niet worden aangenomen dat de tweede verwerende partij, alleen al door in een meldingsplicht te hebben voorzien voor activiteiten in een besloten plaats met openbaar karakter, deze activiteiten “tot nader orde[r] verboden” zou hebben. Artikel 4 van het politiereglement van 22 december 2011 laat niet de conclusie toe dat een niet gemelde of een niet ontvankelijk gemelde activiteit sowieso verboden is. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de voorafgaande melding haar een onevenredige last zou opleggen. Niet wordt aangetoond dat de beperking van de vrijheid van handel en nijverheid totaal onevenredig zou zijn met het nagestreefde doel.

47. Het eerste onderdeel kan niet tot nietigverklaring leiden.

Tweede onderdeel

48. De verzoekende partij beperkt zich ter adstructie van dit onderdeel tot het nemen van eigen conclusies uit een aantal mededelingen in de pers en uit feitelijkheden, doch die tonen op zich niet aan dat de beide politiereglementen op maat van een of meerdere organisatoren is geschreven en aanleiding kunnen geven tot willekeur.

49. Het tweede onderdeel is niet gegrond.

50. De verzoekende partij voert in het middel ook de schending aan van nog andere bepalingen en beginselen, doch ze bouwt ter zake geen specifieke argumentatie op, zodat deze grieven ofwel geacht moeten worden samen te vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel onontvankelijk te zijn.

51. Het vierde middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 november 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
Pierre Barra	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Geert Debersaques